

[Valdemar Thomsen.]

strup, at de Konservative slutter Forbund med den højtærede Handelsminister, der hylder en saa forældet Valutapolitik, og som i sin Tale her ved første Behandling udtrykkelig fremhævede, at Banken som en speciel Opgave skal tage Hensyn til Opsparingen. Det lyder saa uskyldigt, hvorimod Ministeren ikke med et Ord omtalte det Gode, som en lavere Rente f. Eks. vilde være for Erhvervslivets Trivsel og Arbejdsløshedens Bekæmpelse.

De menige Medlemmer af Flertalspartierne er, som sagt — uden at de maaske er klar over det —, i Færd med at række Haand til en Udvikling, som de — maaske naar det er for sent — bittert vil komme til at fortryde.

Maalet for vor Pengepolitik mener vi maa være at gøre Erhvervslivet lønnende og derefter søge at holde et konstant Prisniveau, et roligt Lønniveau, sørge for, at Profitmulighederne ikke bliver større end strengt nødvendigt for at holde det økonomiske Liv i Gang og Arbejdsløsheden nede. Maalet maa være at tilvejebringe en rimelig Indkomstfordeling, saaledes at Landbruget faar en anstændig Løn for sit Arbejde.

Bankens Ledelse og den kgl. Bankkommissær maa vide, og Rigsdagen maa sige, hvad de har at rette sig efter. Vi stiller derfor et Ændringsforslag til § 1 gaaende ud paa, at Banken maa „tilvejebringe og derefter opretholde økonomisk Ligevægt mellem Eksporterhvervenes Indtjeningsmuligheder og det almindelige Indtægts- og Lønniveau.“

Gennem en tidsvarende Rente- og Valutapolitik kan man, om man vil, fjerne den egentlige Aarsag til Arbejdsløsheden, der i det væsentlige er Erhvervenes ulige Indtjeningsmuligheder og navnlig det, at Kapitalen tager Løvens Part.

Med Hensyn til Bankens Ledelse er vi, som allerede antydet, afgjort utilfredse med Sættelsen, som den er foreslaaet. Det, vi her staar over for, og som mange i denne Sal maaske overhovedet ikke skænker en Tanke, er simpelt hen det, at Regering og Rigsdag overlader et af de mest afgørende Spørgsmaal til et Organ, der skal suppleres gennem Knopskydning. Det er en Haan mod al sund Fornuft. Man skulde ærlig talt synes, at Nationalbankens Aktionærer maatte være himmelhenrykte for den Betaling, der stilles i Udsigt. At give deres Repræsentanter delvis Hals- og Haandsret langt ud i Fremtiden over Befolkningens mest vitale Interesser, det er for at sige det

mildt i høj Grad utilfredsstillende. Man kunde lige saa godt fra Rigsdagens Side nedsætte et selvstændigt Udvalg til sammen med en Minister at sørge for f. Eks. Valutakontorets Administration i Tiden indtil 1948 eller til at røgte enhver som helst anden Opgave, som ellers sorterer under Lovgivningsmagten.

For Regeringen maa der naturligvis være noget vist taltalende ved en Ordning som den, der nu skal gennemføres. Gaar det utilfredsstillende og kommer der Kritik, saa har man en Syndebuk; i modsat Fald indkasserer man naturligvis selv Æren og Fortjenesten. Den paatænkte Ledelse bliver efter min Mening et Landsting paa det økonomiske Omraade med alle Landstingets Skavanker — og det siger ikke saa lidt — og ingen af dets Fordele.

Enten er Pengepolitik noget, der ikke vedrører Regering og Rigsdag, og saa kan man udmærket, som man gjorde i 1818, for ca. 120 Aar siden, overlade det hele til Bankaktionærer, og hvis Opgaven kun er at holde stabile Vekselkurser, behøver man saamænd overhovedet ikke at blande sig i det. For 100 Aar siden, under de herskende frie Former, foregik den nødvendige Tilpasning med Hensyn til Produktion og Fordeling automatisk, da var der Elasticitet inden for det økonomiske System, det er der ikke mere, efter at vi paa utallige Omraader har Fagforeningernes og Monopolernes bundne Priser at tage Hensyn til. Men desværre er mange endnu af den Anskuelse, at Tilbud og Efterspørgsel er tilstrækkelig som Regulator i Pengesystemet, selv efter at Staten har grebet ind paa saa at sige alle Omraader, og saa længe man formaar at opretholde denne falske Forestilling, vil Kapitalen, som Hensigten med Snakken naturligvis er, fortsat være i Stand til at udbytte det arbejdende Folk, medmindre dets Repræsentanter nu i ellefte Time faar Øjnene op for Faren i denne Sammenblanding af Bankens Ledelse, som der i Øjeblikket er Tale om.

Nu, efter at Overenskomsterne er indgaaet, kæler Venstre og Konservative, navnlig Venstre, i særlig Grad for Begrebet „selvejende Institution“. I Realiteten betyder „selvejende“ i denne Forbindelse simpelt hen Storfianans, og det ved man, og det er det, man tilstræber, men en Talemaade som „selvejende“ egner sig, det skal indrømmes, udmærket til at tilsløre Hensigten. Nej, det hele er langt fra saa enkelt og ligetil, som det var for 120 Aar siden, nu kan Pengepolitik simpelt hen ikke holdes adskilt fra den øvrige Politik, det burde man